DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Nr. 5. Warszawa 31 marca 1933 r. Rok XV

TREŚĆ:

Sprawy osobowe.

SPRAWY OSOBOWE.

38.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 31 marca 1933 r. Nr. P. U. II. 158/9 w sprawie Przepisów o stosunku służbowym pracowników próbnych przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

Na podstawie § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1932 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1929 r. o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 576) zatwierdzam dołączone do niniejszego rozporządzenia Przepisy o stosunku służbowym pracowników próbnych przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

Załącznik do rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 31 marca 1933 Nr. P. U. II. 158/9.

Przepisy o stosunku służbowym pracowników próbnych przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

CZĘŚĆ I.

Postanowienia ogólne.

§ 1.

(1) Postanowienia niniejszych przepisów odnoszą się do pracowników próbnych, którzy w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia pełnią służbę na P. K. P.

(2) Za pracowników próbnych w rozumieniu niniejszych przepisów, uważa się praktykantów referendarskich, praktykantów - geometrów, praktykantów technicznych, praktykantów kolejowych, elewów i aspirantki, pomocników kancelaryjnych, rzemieślników i robotników, którzy do dnia 1 sierpnia 1932 zostali zaliczeni lub przyjęci w poczet pracowników próbnych i do których do dnia wejścia w życie niniejszych przepisów odnosiło się rozporządzenie Ministra Komunikacji z 23 września 1929 r. Nr. I. 19646/29 w sprawie „Przepisów o stosunku służbowym pracowników próbnych przedsiębiorstwa Polskie Koleje Państwowe" (Dz. Urz. M. K. Nr. 16 z r. 1929, poz. 152).

(3) Pod określeniem „pracownicy", używanem w dalszym ciągu niniejszych przepisów, należy rozumieć pracowników wymienionych w ustępie (2).

§ 2.

(1) Czas trwania i sposób odbywania służby próbnej dla poszczególnych kategoryj pracowników, tudzież rodzaj i program egzaminów wymaganych w poszczególnych działach służby, określają osobne przepisy.

(2) Władza, która przyjęła pracownika jako próbnego lub zaliczyła go w poczet pracowników próbnych, wyznacza rodzaj służby próbnej.

§ 3.

(1) Niedopuszczalne jest szkolenie, względnie zatrudnianie pracownika w taki sposób, żeby wchodził w stosunek zwierzchnika lub podwładnego do

swego małżonka, krewnego wstępnego lub zstępnego z urodzenia lub przysposobienia, bądź też krewnego w linji bocznej do trzeciego stopnia pokrewieństwa, lub powinowatego do drugiego stopnia powinowactwa włącznie.

(2) Pracownicy, zatrudnieni w kasowych lub gospodarczych urzędach P. K. P. nie mogą pozostawać w stosunkach rodzinnych, wymienionych w poprzednim ustępie, do osób zatrudnionych w nadzorczych urzędach rachuby i kontroli.

§ 4.

Kobiet nie można zatrudniać przy robotach, które w przepisach o ochronie pracy są dla nich zakazane.

§ 5.

(1) Dla pracowników, objętych niniejszemi przepisami, prowadzi się wykazy stanu służby. Do wykazów stanu służby wpisuje się wszystkie istotne dane, dotyczące stosunków osobistych pracownika oraz przebiegu jego służby.

(2) Pracownik obowiązany jest złożyć swej władzy służbowej dokumenty osobiste, stwierdzające dane, wymienione w ust. (1) i potrzebne do założenia jego wykazu stanu służby, w dalszym zaś ciągu służby winien składać dokumenty, świadczące o każdej zmianie tych danych, nie wynikającej z zarządzeń P. K. P. Po wpisaniu danych, o których mowa w poprzednim ustępie, do wykazów stanu służby zwraca się dokumenty ich właścicielowi.

(3) Wzór wykazu stanu służby tudzież sposób jego wypełnienia i prowadzenia określają osobne przepisy.

§ 6.

(1) Dla oceny sprawności służbowej pracownika próbnego władza służbowa t. j. kierownik urzędu, w którym pracownik odbywa służbę próbną, wydaje o nim w razie służbowej potrzeby lub na żądanie władzy przełożonej opinję służbową.

(2) Opinja ma na celu ocenę wyników służby próbnej, uzdolnienia, pilności, sumienności, zachowania się w służbie i poza służbą.

(3) Opinja niedostateczna podlega zatwierdzeniu władzy przełożonej.

§ 7.

(1) Doręczenia decyzyj (orzeczeń i zarządzeń), w sprawach wynikłych z niniejszych przepisów, są ważne i powodują bieg terminów, jeśli uskuteczniono je do rąk własnych pracownika.

(2) Decyzje, od których służy pracownikowi prawo odwołania (§ 8), doręcza się za pokwitowaniem.

(3) Jeżeli nieznane jest miejsce pobytu pracownika, który nie ustanowił pełnomocnika, lub też, gdy pracownik lub jego pełnomocnik odmawia przyjęcia pisma, zawierającego decyzję, wówczas obwieszcza się je przez wywieszenie w widocznem miejscu w urzędzie, do którego personelu pracownik należy. Doręczenie uważa się za dokonane po upływie siedmiu dni od wywieszenia pisma.

§ 8.

(1) Jeżeli przepisy niniejsze inaczej nie postanawiają, pracownik może od decyzyj (orzeczeń i zarządzeń) w sprawach wynikłych z niniejszych przepisów, wnieść w porządku służbowym (§ 11) odwołanie na piśmie do władzy wyższej, której orzeczenie jest w toku instancji ostateczne.

(2) Odwołanie należy wnieść w terminie czternastodniowym.

(3) Bieg terminu rozpoczyna się z dniem następującym po dniu doręczenia decyzji. Niedziele i święta ustawowe nie wstrzymują ani rozpoczęcia ani biegu terminów. Jeżeli koniec terminu przypada na niedzielę lub święto ustawowe, to za ostatni dzień terminu uważa się najbliższy dzień powszedni.

(4) Termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem nadano pismo, zawierające odwołanie, w urzędzie pocztowym lub telegraficznym Rzeczypospolitej.

(5) W razie uchybienia terminu wniesienia odwołania, zarówno instancja odwoławcza, jak i władza, od której decyzji odwołanie wniesiono, może przywrócić termin na prośbę pracownika, gdy udowodni on, że uchybienie terminu nastąpiło bez jego winy, z powodu przeszkód nie do przezwyciężenia.

(6) Prośbę o przywrócenie terminu może pracownik wnieść wraz z odwołaniem w terminie siedmiodniowym od ustania przeszkody. Nieuwzględnienia takiej prośby nie można zaskarżyć.

(7) Odwołanie nie ma mocy odraczającej, jeżeli przepisy niniejsze inaczej nie stanowią.

CZĘŚĆ II.

Obowiązki pracownika.

§ 9.

(1) Pracownik obowiązany jest Rzeczypospolitej Polskiej wiernie służyć, przestrzegać ściśle wszelkich ustaw i przepisów państwowych, jakoteż przepisów kolejowych, regulaminów służbowych i instrukcyj, przygotowywać się do objęcia w przyszłości stanowiska na P. P. P. przez gorliwe szkolenie się i praktyczne zaznajamianie się z przyszłemi swemi obowiązkami, wykonywać zlecone mu czynności i zajęcia gorliwie, strzec w granicach swej wiedzy, według swej najlepszej woli, interesów P. K. P. i zapobiegać wszystkiemu, co tym interesom szkodę przynieść może, dbać o mienie, stanowiące własność państwową i P. K. P. lub im przez osoby trzecie powierzone, jak również znalezione na terenie kolejowym. Pracownik winien zaniechać wszystkiego, co mogłoby zakłócić należyty bieg pracy na kolejach lub normalny tok urzędowania.

(2) Zachowanie się pracownika na służbie i poza służbą winno odpowiadać zasadom uczciwości i przyzwoitości.

§ 10.

(1) Pracownik obowiązany jest wykonywać polecenia służbowe zwierzchnika (ów) oraz pracownika, któremu został przydzielony do wyszkolenia (instruktora).

(2) Zwierzchnikiem jest ten, kogo wedle przepisów organizacyjnych i służbowych lub z mocy

osobnego zarządzenia powołano do kierownictwa, względnie do wydawania poleceń służbowych.

(3) Przez wyrażenie „władza przełożona", używane w niniejszych przepisach, rozumieć należy urzędy (organa) P. K. P., podlegające bezpośrednio Ministrowi Komunikacji. Przez wyrażenie „władza służbowa", rozumieć należy wszystkie urzędy P. K. P. w stosunku do zatrudnionych w nich pracowników.

§ 11.

(1) Sprawy służbowe pracowników rozstrzyga się w porządku służbowym. Z prośbami, przedstawieniami i skargami, podwładny winien zwracać się ustnie lub pisemnie do bezpośredniego zwierzchnika, który je rozważy i załatwi, lub gdy załatwienie przekracza jego zakres działania, przekaże bezzwłocznie właściwej władzy.

(2) Prośby, załatwiane w myśl postanowień niniejszych i innych przepisów przez władze wyższe, oraz odwołania (§ 8) wnosi się zawsze w drodze pisemnej.

(3) Skargi przeciw zwierzchnikowi podwładny może wnosić wprost do władzy, której ten zwierzchnik bezpośrednio podlega.

(4) Władze wyższe zawiadamiają pracowników o swych decyzjach na piśmie, za pośrednictwem władz służbowych.

§ 12.

W razie powierzenia pracownikowi próbnemu, po odbyciu przezeń służby próbnej i złożeniu przepisanego egzaminu, pełnienia obowiązków na stanowisku, na którem wedle przepisów organizacyjnych i służbowych lub z mocy osobnego zarządzenia powołany jest do kierownictwa, względnie wydawania poleceń służbowych (§ 10 ustęp 2), obowiązany jest ten pracownik przestrzegać tych przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1929 r. o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa P. K. P. w brzmieniu ogłoszonem pod poz. 736 Dz. U. R. P. Nr. 86 z 1932 r., które normują obowiązki zwierzchników.

§ 13.

(1) Wobec zwierzchnika (ów), instruktora i innych pracowników starszych stanowiskiem, pracownik winien zachowywać się z należytym szacunkiem i odpowiednio do wymagań dyscypliny służbowej.

(2) W stosunkach wzajemnych pracownicy obowiązani są zachowywać się uprzejmie i popierać przy spełnianiu zadań służbowych.

§ 14.

(1) W razie przeznaczenia do samodzielnego lub próbnego (pod nadzorem) wykonywania służby, pracownik obowiązany jest wykonywać wszystkie czynności, połączone z jego służbą i wypełniać w tym zakresie wszystkie zlecenia służbowe, otrzymane od bezpośredniego i wyższych zwierzchników, jeśli te nie sprzeciwiają się wyraźnie obowiązującym przepisom ustawowym lub nie zagrażają jawnie bezpieczeństwu ruchu.

(2) Jeśli odmowa wykonania zlecenia służbowego z powyższych powodów nie okaże się uzasadnioną, pociąga się pracownika do odpowiedzialności służbowej.

(3) O otrzymaniu zlecenia wprost od wyższego zwierzchnika pracownik winien zawiadomić bezpośredniego zwierzchnika.

§ 15.

W razie koniecznej potrzeby pracownik może być użyty do spełniania także takich czynności służbowych, które nie mieszczą się wprawdzie w zakresie służby, którą on pełni lub w której się szkoli, lecz odpowiadają jego kwalifikacjom zawodowym.

§ 16.

(1) W nagłych wypadkach, zagrażających bezpieczeństwu ruchu, ciąży na każdym pracowniku obowiązek samorzutnego objęcia opuszczonego przez innego pracownika posterunku w tej gałęzi służby, w której otrzymał wyszkolenie (złożył egzamin tymczasowy lub ścisły).

(2) Pracownik obowiązany jest do współdziałania przy zapobieganiu wszystkiemu co grozi niebezpieczeństwem dla ruchu, zagraża życiu ludzkiemu, mieniu Państwa lub P. K. P., względnie mieniu osób trzecich, P. K. P. powierzonemu. Jeśli to tylko leży w jego mocy, winien przedsięwziąć niezwłocznie wszystkie dostępne środki w celu uchylenia niebezpieczeństwa, udzielenia pomocy oraz zawiadomienia właściwych organów P. K. P.

§ 17.

O wszelkich zauważonych nadużyciach służbowych innych pracowników P. K. P., bez względu na zajmowane przez nich stanowiska, pracownik obowiązany jest donieść bezpośredniemu zwierzchnikokowi, następnemu zaś z kolei zwierzchnikowi względnie władzy wyższej wtedy, gdy nadużyć tych dopuści się jego bezpośredni zwierzchnik.

§ 18.

(1) Jeżeli pracownik wchodzi w styczność z publicznością, w szczególności zaś z osobami korzystającemi z usług kolei, winien on wobec nich postępować bezstronnie i bezinteresownie, oraz zachowywać się uprzejmie, lecz stanowczo, nie dopuszczając do naruszenia istniejących przepisów, w razie zaś ich przekroczenia stosować bezwarunkowo przewidziane dla danego zajścia sposoby postępowania celem pociągnięcia winnych do odpowiedzialności.

(2) Za spełnianie czynności służbowych lub w związku z ich spełnianiem wzbronione jest przyjmowanie lub domaganie się podarunków, wynagrodzenia pieniężnego oraz innych korzyści materjalnych lub osobistych, zaofiarowanych w jakiejkolwiek formie, bądź bezpośrednio, bądź pośrednio pracownikowi lub jego rodzinie (domownikom).

§ 19.

(1) Pracownik obowiązany jest zachowywać w tajemnicy sprawy służbowe bez względu na to w jaki sposób powziął o nich wiadomość, jeśli władze sprawy takie uznały lub oznaczyły jako tajne, oraz gdy utrzymania ich w tajemnicy wymaga dobro

publiczne, względy służbowe albo interes osób, korzystających z usług kolei.

(2) Pracownik winien zachować tajemnicę tę także wobec innych pracowników, z wyjątkiem takich, którym jest obowiązany donosić o tych sprawach służbowo.

(3) Władza przełożona może w poszczególnych wypadkach zwalniać pracowników od obowiązku dochowania tajemnicy służbowej. Zwolnienie następuje w formie pisemnej.

(4) Pracownikowi nie wolno informować osób niepowołanych nawet o takich sprawach służbowych, które nie mają charakteru spraw tajnych.

(5) Bez pozwolenia władzy przełożonej nie wolno pracownikowi w żadnej formie wytaczać w prasie spraw, dotyczących jego stosunku służbowego, jak również działalności P. K. P.

§ 20.

(1) Pracownik obowiązany jest przestrzegać ustalonych godzin pracy.

(2) W wyjątkowych przypadkach, jeśli wymagają tego względy służbowe, pracownik obowiązany jest, na zlecenie zwierzchnika lub instruktora, pełnić służbę, względnie szkolić się, także poza ustalonemi godzinami pracy (szkolenia).

§ 21.

(1) Opuszczenie przez pracownika posterunku służbowego lub wydalenie się z lokalu służbowego podczas godzin pracy może nastąpić jedynie za zezwoleniem zwierzchnika.

(2) Samowolne opuszczenie, bądź uchylenie się od służby, pociąga za sobą odpowiedzialność służbową, oraz wstrzymanie wypłaty, względnie potrącenie pobranego już wynagrodzenia za czas nieusprawiedliwionej nieobecności.

(3) Jeśli samowolna nieobecność pracownika na służbie trwa dłużej niż 7 dni, władza, która go przyjęła jako próbnego lub zaliczyła w poczet próbnych, może rozwiązać z nim stosunek służbowy natychmiast bez uprzedniego wypowiedzenia.

(4) Takie rozwiązanie stosunku służbowego powoduje utratę wszelkich praw z tego stosunku wynikających.

§ 22.

(1) Pracownik obowiązany jest mieszkać w miejscowości, w której pełni służbę (szkoli się), wskazać władzy służbowej dokładny swój adres i zawiadamiać o każdej jego zmianie.

(2) Władza służbowa może na prośbę pracownika zezwolić na obranie innego miejsca zamieszkania, pod tym jednak warunkiem, że pracownik będzie mógł punktualnie i bez przeszkód czynić zadość wszystkim obowiązkom służbowym.

(3) Władza służbowa może, w razie koniecznej potrzeby, uzależnić od swego zezwolenia wydalanie się z miejsca zamieszkania pracowników pewnych kategoryj, nawet poza godzinami pracy.

(4) W nadzwyczajnych i niecierpiących zwłoki okolicznościach ograniczenie takie może zarządzić czasowo także bezpośredni zwierzchnik pracownika.

(5) Pracownik służby wykonawczej, związanej z ruchem pociągów, pełniący czynności służbowe samodzielnie, winien przed każdorazowem opuszczeniem miejsca stałego zamieszkania uwiadomić o tem bezpośredniego zwierzchnika, z równoczesnem podaniem miejsca chwilowego pobytu i adresu.

§ 23.

(1) Stawienie się na służbę w stanie nietrzeźwym lub pełnienie jej w tym stanie pociąga za sobą, prócz odpowiedzialności służbowej, usunięcie pracownika od pełnienia służby, względnie niedopuszczenie go do służby lub szkolenia, ze skutkiem przewidzianym w § 21 ustęp (2).

(2) Stwierdzenie stanu nietrzeźwości pracownika następuje w formie protokółu, spisanego wobec lekarza kolejowego lub dwóch świadków.

§ 24.

(1) O chorobie, stanowiącej przeszkodę w pełnieniu służby, pracownik winien zawiadomić natychmiast władzę służbową, za pośrednictwem bezpośredniego zwierzchnika.

(2) Pracownikowi, niepełniącemu służby z powodu choroby, stwierdzonej przez lekarza kolejowego, władza służbowa może zezwolić na pobyt poza stałem miejscem zamieszkania na czas oznaczony przez lekarza kolejowego. Pracownik jest wówczas obowiązany podać dokładny swój adres.

§ 25.

Pracownik obowiązany jest na każde zlecenie władzy poddawać się badaniu lekarza kolejowego lub Kolejowej Komisji Lekarskiej.

§ 26.

(1) Właściwa władza może przenieść pracownika w tej samej lub do innej miejscowości:

1) z urzędu, w razie służbowej potrzeby,

2) w drodze konkursu,

3) na prośbę pracownika.

(2) Pracownik, przeniesiony na własną prośbę do pełnienia czynności niższego rodzaju lub do szkolenia się w tych czynnościach, otrzymuje wynagrodzenie, przewidziane dla pracowników pełniących tego rodzaju czynności.

(3) W celu umożliwienia przeniesionemu pracownikowi dokonania przeprowadzki do nowej miejscowości dotychczasowa władza zwalnia go na czas konieczny od pełnienia służby.

§ 27.

(1) Pracownika można pociągnąć do odpowiedzialności materjalnej za szkodę, wynikłą z jego winy dla P. K. P. z powodu jego czynności służbowych, co nie wyklucza odpowiedzialności służbowej (§ 51, 52).

(2) Jeśli winę za szkodę, wynikłą dla P. K. P. ponosi kilku pracowników, a wysokość szkody, wyrządzonej przez każdego z nich nie da się określić, wówczas wszyscy odpowiadają solidarnie.

(3) Orzeczenie o obowiązku zwrotu szkody i jej wysokości w postępowaniu administracyjnem wydaje władza przełożona po przeprowadzeniu dochodzenia.

(4) W dochodzeniach należy przesłuchać pracownika, zbadać świadków, a w razie potrzeby biegłych, bez odbierania od nich przysięgi, oraz sprawdzić inne dowody, w szczególności zaś dowody z ksiąg, akt i dokumentów.

(5) Pracownik ma prawo zadawać pytania świadkom i biegłym, uczestniczyć w sprawdzeniu innych dowodów oraz przeglądać i sporządzać odpisy z akt dochodzenia.

(6) Orzeczenie winno być uzasadnione i ma zawierać pouczenie o odwołaniu.

(7) Od orzeczenia pracownik może wnieść odwołanie (§ 8) do Ministra Komunikacji, za pośrednictwem władzy przełożonej (orzekającej), w terminie czternastodniowym od dnia następującego po dniu doręczenia orzeczenia.

(8) Orzeczenie Ministra Komunikacji jest ostateczne w postępowaniu administracyjnem.

§ 28.

(1) Postanowienia § 27 nie mają zastosowania w przypadkach dochodzenia od pracownika niedoborów, ujawnionych przy rewizji dowodów przewozowych, sprawozdań rachunkowych i kasowych oraz przy rewizji kas.

(2) W tych przypadkach, jak również w przypadkach dochodzenia od pracownika należności P. K. P. za przejazdy bezbiletowe, za biletami nieważnemi lub niewłaściwemi, mają zastosowanie postanowienia specjalne, zawarte w odnośnych przepisach i instrukcjach służbowych.

§ 29.

(1) Pracownik, którego ostatecznem orzeczeniem administracyjnem zobowiązano do zwrotu szkody, może w terminie miesięcznym po doręczeniu tego orzeczenia wystąpić na drodze sądowej przeciw P. K. P. z powództwem o ustalenie, że roszczenie P. K. P. nie istnieje wogóle lub w stosunku do niego w całości lub w części. W sporze tym obowiązek udowodnienia istnienia winy i szkody ciąży na P. K. P.

(2) Dla tego rodzaju powództw, wnoszonych przez pracowników na terenie Wolnego Miasta Gdańska, posiadających obywatelstwo polskie, właściwe są sądy rzeczowo-właściwe w Toruniu.

(3) Powództwo sądowe nie wstrzymuje wykonania orzeczenia administracyjnego.

§ 30.

(1) Pracownik, obrażony podczas pełnienia służby lub w związku z jej pełnieniem, obowiązany jest zawiadomić o tem władzę służbową.

(2) Jeżeli obraza pracownika w przypadku, o którym mowa w ustępie (1), ma charakter przestępstwa ściganego z urzędu, władza służbowa kieruje doniesienie pracownika do władzy przełożonej, która czyni doniesienie karne.

(3) Jeżeli obrazy dopuścił się funkcjonarjusz państwowy, samorządowy lub osoba wojskowa władza przełożona pracownika czyni ponadto doniesienie do właściwej władzy obrażającego.

(4) Władza przełożona może nakazać pracownikowi wytoczenie skargi o zniewagę. W razie zasądzenia winnego w tym wypadku i nieściągalności kosztów sądowych, P. K. P. zwracają skarżącemu rzeczywiste koszty procesu we wszystkich instancjach.

(5) Skargi sądowo-karnej, wytoczonej na podstawie nakazu władzy, nie wolno pracownikowi bez zezwolenia władzy wycofać, nie wolno mu odstąpić od oskarżenia lub przez nienależyte popieranie oskarżenia spowodować umorzenie postępowania karnego.

(6) Niezastosowanie się pracownika do przepisów, zawartych w poprzednich ustępach, pociąga za sobą odpowiedzialność służbową.

§ 31.

(1) Pracownikowi nie wolno przyjmować takich ubocznych posad, ani też oddawać się takim zajęciom, których wykonywanie stałoby w sprzeczności z jego obowiązkami służbowemi, przeszkadzałoby mu w należytem wykonywaniu czynności służbowych lub mogłoby wywołać uzasadnione podejrzenie o stronniczość.

(2) Pracownik obowiązany jest donosić w drodze służbowej władzy służbowej o każdem zajęciu ubocznem, przynoszącem mu jakiekolwiek korzyści materjalne i zaniechać takich zajęć, których pełnienie uzna władza służbowa za niewskazane w myśl postanowień ust. (1).

(3) Zgłoszeniu nie podlegają: zarządzania nieruchomością własną, cudzą na podstawie ustawy, tudzież praca naukowa, literacka oraz artystyczna w ścisłem znaczeniu.

(4) W następujących przypadkach winien pracownik uzyskać uprzednie zezwolenie władzy przełożonej:

a) w razie zamiaru wstąpienia do grona założycieli lub też do zarządu i rad nadzorczych spółek na zysk obliczonych,
b) w razie zamiaru założenia lub nabycia przedsiębiorstwa przemysłowego lub handlowego.

(5) Pracownikowi nie wolno ani bezpośrednio, ani za pośrednictwem osób trzecich:

1) ubiegać się o koncesję na budowę kolei lub na prowadzenie przedsiębiorstwa kolejowego,
2) podejmować się robót budowlanych lub dostaw dla P. K. P., jak również być właścicielem lub zarządcą jakiegokolwiek przedsiębiorstwa na kolejach,
3) oddawać się zajęciom w biurach przewozowo-reklamacyjnych.

(6) Niedozwolone jest publiczne pełnienie zajęć ubocznych z odznakami służbowemi.

§ 32.

(1) Bez zezwolenia władzy przełożonej nie wolno pracownikowi występować w charakterze biegłego w sprawach z dziedziny kolejnictwa lub

w których zainteresowane jest przedsiębiorstwo P. K. P. Postanowienie to nie odnosi się do przypadku, gdy sąd albo władze państwowe lub samorządowe zażądają opinji pracownika jako biegłego.

(2) Pracownik obowiązany jest bezzwłocznie zawiadomić swą władzę przełożoną o każdorazowem wezwaniu go jako biegłego do złożenia opinji w sprawach, w których zainteresowane jest przedsiębiorstwo P. K. P.

CZĘŚĆ III.

Prawa pracowników.

§ 33.

(1) Pracownik ma prawo do wynagrodzenia, którego zasady i wysokość określają osobne przepisy.

(2) Pracownik i jego najbliższa rodzina mają prawo do opieki lekarskiej i środków leczniczych w zakresie i na warunkach, ustalonych dla pracowników nieetatowych i ich rodzin, w rozporządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 26 sierpnia 1929 r. o zakresie opieki lekarskiej i środków leczniczych dla pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr. 62 z 1929 r., poz. 485).

§ 34.

Osobne przepisy ustalają należności uboczne i inne świadczenia na korzyść pracownika.

§ 35.

Ustępowanie, pod jakimkolwiek tytułem, prawa do wynagrodzenia jest wzbronione. Wszelka umowa przeciwna temu jest nieważna.

§ 36.

(1) Wynagrodzenie pracownika ulega zajęciu administracyjnemu, nie wyżej niż do wysokości piątej części sumy wynagrodzenia, przypadającego do wypłaty.

(2) Wynagrodzenie pracownika ulega w tych samych granicach zajęciu na podstawie orzeczenia administracyjnego, określonego w § 27 i 28 niniejszych przepisów.

(3) Do zajęć sądowych mają zastosowanie postanowienia Kodeksu Postępowania Cywilnego (Dz. U. R. P. Nr. 112, z 1932 r., poz. 934).

§ 37.

(1) Z wynagrodzenia wypłacanego pracownikowi potrąca się, niezależnie od zajęć administracyjnych i zajęć sądowych (§ 36):

1) należności przypadające P. K. P. od pracownika za świadczenia w naturze oraz zaliczki pieniężne, pobrane na rachunek wynagrodzenia i sumy nieprawnie wypłaconego wynagrodzenia, dodatków oraz innych należności;
2) pobrane wynagrodzenie za opuszczony czas służby (§§ 21, 23);
3) kary pieniężne nałożone przez władze P. K. P. (§ 52), przyczem miesięcznie można z tego tytułu potrącić nie więcej niż dziesiątą część miesięcznego wynagrodzenia.

(2) Potrąceń wymienionych w pkt. 1, 3 dokonywać wolno z tem ograniczeniem, że nie mogą one łącznie z zajęciami administracyjnemi oraz z zajęciami sądowemi (§ 36) przewyższać połowy wynagrodzenia, przypadającego do wypłaty.

§ 38.

Od zajęć, określonych w § 36 oraz potrąceń wymienionych w § 37, jeśli poszczególne ustawy inaczej nie stanowią, wyłączone są:

1) należności za podróże służbowe i przeniesienia oraz wogóle należności uboczne lub dodatki, przedstawiające zwrot wydatków poniesionych podczas służby;
2) nagrody pieniężne;
3) zapomogi;
4) pośmiertne.

§ 39.

(1) W razie nieobecności na służbie z powodu choroby pracownik otrzymuje do chwili powrotu na służbę lub rozwiązania stosunku służbowego 75% wynagrodzenia, jakie otrzymałby, gdyby w tym czasie pełnił służbę.

(2) W czasie choroby, spowodowanej wypadkiem doznanym na służbie bez własnej winy, pracownik pobiera pełne wynagrodzenie.

§ 40.

Pracownik, który z powodu pojawienia się choroby zakaźnej w rodzinie (wśród domowników) pozostać musi w myśl obowiązujących przepisów w odosobnieniu i wskutek tego nie pełni służby przez czas odosobnienia, zachowuje w tym czasie prawo do wynagrodzenia, określonego w § 39 ust. (1).

§ 41.

Pracownikowi nie służy prawo do wynagrodzenia przez czas odbywania kary pozbawienia osobistej wolności.

§ 42.

Przy przesiedleniu z powodu przeniesienia pracownik ma prawo bezpłatnego przejazdu i przewozu swoich ruchomości koleją, stosownie do obowiązujących w tej mierze przepisów. Ponadto w razie przeniesienia pracownika z urzędu lub z konkursu (§ 26 ust. (1) pkt. 1), 2) należy się pracownikowi zwrot kosztów przesiedlenia, w wysokości ustalonej w osobnych przepisach.

§ 43.

(1) Pracownik ma prawo do corocznego urlopu dla wypoczynku, z zachowaniem w tym czasie wynagrodzenia na zasadach, stosowanych do pracowników nieetatowych przedsiębiorstwa P. K. P., w ustalonym przez władzę porządku, w następującym wymiarze:

1) praktykanci, elewi, aspirantki, pomocnicy kancelaryjni i inni pracownicy próbni umysłowo pracujący:
   a) mający od 1 — 3 lat służby, przez 14 dni,

b) mający ponad 3 lata służby, przez 21 dni,

2) rzemieślnicy i robotnicy próbni:

a) mający od 1 — 3 lat służby, przez 8 dni,

b) mający ponad 3 lata służby, przez 15 dni.

(2) Przy ustalaniu podstawy wymiaru urlopu wypoczynkowego uwzględnia się nieprzerwaną służbę, spędzoną w charakterze pracownika kolejowego.

(3) Do wymiaru urlopu wypoczynkowego nie wlicza się przerw w służbie, spowodowanych chorobą, nieszczęśliwym wypadkiem, odosobnieniem z powodu choroby zakaźnej oraz ćwiczeniami wojskowemi rezerwy.

(4) Ze względów służbowych, niecierpiących zwłoki, władza może wstrzymać pracownikowi rozpoczęcie udzielonego urlopu wypoczynkowego lub odwołać go z urlopu; z chwilą, gdy te względy ustaną, należy mu umożliwić rozpoczęcie lub dalsze korzystanie z urlopu, oraz zwrócić udowodnione koszty, spowodowane nieprzewidzianem odwołaniem z urlopu.

(5) Każdy pracownik może otrzymać także urlop dla załatwienia ważnych spraw osobistych i rodzinnych w najwyższym rocznym wymiarze siedmiu dni.

(6) Urlopu, przekraczającego ten wymiar, można pracownikowi udzielić tylko na poczet przysługującego mu urlopu wypoczynkowego.

§ 44.

(1) W razie koniecznej potrzeby właściwa władza może udzielić pracownikowi wyjątkowo urlopu na czas do trzech miesięcy, z równoczesnem zupełnem wstrzymaniem wynagrodzenia i wszelkich innych świadczeń, wynikających z niniejszych i innych przepisów.

(2) Okresu trwania takiego urlopu nie wlicza się do czasu służby (szkolenia).

§ 45.

(1) Pracownik otrzymuje w razie wybrania go do ciała ustawodawczego, w charakterze posła lub senatora, urlop na czas trwania mandatu, z równoczesnem wstrzymaniem przez cały ten czas wynagrodzenia i innych świadczeń, wynikających z niniejszych przepisów.

(2) Czas sprawowania mandatu do ciała ustawodawczego zalicza się całkowicie do czasu służby na P. K. P.

(3) Działalność pracownika w czasie i z powodu wykonywania tego mandatu nie może pociągać dla niego żadnych represyj służbowych.

(4) Wynagrodzenie, wstrzymane w myśl ust. (1), należy się pracownikowi od dnia rzeczywistego ponownego objęcia służby.

(5) Niezgłoszenie się pracownika do objęcia służby na P. K. P. bez usprawiedliwionej przyczyny w ciągu 14 dni po wygaśnięciu mandatu, uważa się za dobrowolne wystąpienie ze służby.

CZĘŚĆ IV.

Stosunki służbowe podczas pełnienia służby wojskowej.

§ 46.

(1) Stosunek służbowy pracownika, powołanego do służby wojskowej na ćwiczenia lub wskutek mobilizacji lub też częściowego uzupełnienia wojska do stopy wojennej, trwa nadal przez cały czas tej służby wojskowej.

(2) Stosunku tego nie rozwiązuje się także z pracownikiem, którego przed zadośćuczynieniem obowiązkowi czynnej służby wojskowej zaliczono w poczet pracowników próbnych, a którego powołano następnie do pełnienia czynnej służby wojskowej.

§ 47.

(1) Pracownik powołany do pełnienia czynnej służby wojskowej (§ 46 ust. (2) niema prawa do wynagrodzenia od dnia odejścia do tej służby.

(2) W czasie odbywania ćwiczeń wojskowych wstrzymuje się pracownikowi wynagrodzenie.

(3) Pracownikowi, mającemu na utrzymaniu rodzinę (żonę i dzieci), przyznaje się za czas odbywania ćwiczeń wojskowych zasiłek w wysokości 75% pobieranego przezeń wynagrodzenia od dnia wstrzymania wypłaty tego wynagrodzenia, jeśli inne przepisy nie przewidują na ten czas zasiłku dla rodzin w tej samej wysokości; w przeciwnym razie uzupełnia się różnicę do wysokości 75% wynagrodzenia na służbie kolejowej.

(4) Pracownik samotny otrzymuje za czas odbywania ćwiczeń wojskowych zasiłek, w wysokości 50% pobieranego wynagrodzenia od dnia wstrzymania wypłaty tego wynagrodzenia.

§ 48.

(1) Pracownikowi, powołanemu do służby wojskowej wskutek mobilizacji lub częściowego uzupełnienia wojska do stopy wojennej, wstrzymuje się wypłatę wynagrodzenia z dniem odejścia ze służby kolejowej do wojska.

(2) Rodzinie (żonie i dzieciom) pracownika, pozostającej na jego utrzymaniu, przyznaje się zasiłek w wysokości 50% pobieranego przezeń wynagrodzenia przez cały czas służby wojskowej, określonej w ust. (1) i przez cały czas pobytu w niewoli (zaginięcia na terenie działań wojennych).

(3) Wypłata tego zasiłku rodzinie pracownika, który zaginął, nie może trwać dłużej niż trzy lata od chwili zaprzestania działań wojennych.

§ 49.

(1) Zastosowanie postanowień, zawartych w § 48 ust. (2) do pracownika, który w czasie zarządzonej mobilizacji lub w ciągu trwania wojny dobrowolnie do służby wojskowej wstępuje, zależy od uzyskania zezwolenia władzy przełożonej na dobrowolne wstąpienie do wojska.

§ 50.

(1) Pracownik powołany do służby wojskowej w przypadkach wymienionych w §§ 46, 47, 48 lub dobrowolnie wstępujący do służby wojskowej w przypadkach, wymienionych w § 49, winien po ustaniu obowiązku służby wojskowej zgłosić się bezzwłocznie do służby na P. K. P.

(2) Niezgłoszenie się pracownika w przeciągu czternastu dni do służby kolejowej bez usprawiedliwionej przyczyny, uważa się za dobrowolne wystąpienie ze służby.

(3) Pracownika, który z własnej woli pozostaje nadal w służbie wojskowej, chociaż nie jest do tego w myśl przepisów obowiązany, uważa się za dobrowolnie występującego ze służby na P. K. P. z dniem ustania obowiązku do pozostawania w służbie wojskowej.

(4) Z pracownikiem, uznanym po powrocie z wojska za niezdolnego do służby kolejowej, rozwiązuje się stosunek służbowy, przy zastosowaniu obowiązujących przepisów emerytalnych, tak samo jakgdyby niezdolność do pracy zaszła w czasie pełnienia służby na P K P. W razie śmierci pracownika w czasie służby wojskowej postanowienie to stosuje się analogicznie do jego rodziny.

CZĘŚĆ V.

Odpowiedzialność służbowa pracowników.

§ 51.

(1) Naruszenie przez pracownika obowiązków służbowych kwalifikuje się jako występek lub wykroczenie służbowe.

(2) Występkiem służbowym jest każde przewinienie pracownika, pochodzące ze złego zamiaru, chęci zysku lub naruszające dyscyplinę służbową oraz takie przewinienie, pochodzące z niedbalstwa, które zagraża bezpieczeństwu ruchu, naraża istotnie lub może narazić na znaczniejszą szkodę własność lub interes P. K. P., ich pracowników lub osób, korzystających z usług kolei.

(3) Występkami służbowemi są również naruszenia obowiązków, nieposiadające powyższych cech, jeżeli pracownik popełni je kilkakrotnie.

(4) Wszystkie inne przewinienia są wykroczeniami służbowemi.

(5) Za naruszenie obowiązków służbowych ponosi pracownik odpowiedzialność służbową, niezależnie od ewentualnej odpowiedzialności karnosądowej.

§ 52.

(1) Za wykroczenia służbowe nakłada się kary porządkowe, za występki zaś służbowe kary dyscyplinarne.

(2) Kary porządkowe są następujące:
1) upomnienie,
2) kara pieniężna do wysokości 10% należnego za miesiąc wynagrodzenia.

(3) Kary dyscyplinarne są następujące:
1) nagana,
2) grzywna do wysokości 10% miesięcznego wynagrodzenia na przeciąg czasu najwyżej do jednego roku,
3) przeniesienie do innej miejscowości bez zwrotu kosztów przesiedlenia,
4) obniżenie wynagrodzenia o jedną kategorję,
5) wydalenie.

(4) Kary pieniężne wpływają na rzecz instytucyj humanitarnych, utworzonych dla pracowników P. K. P. lub ich rodzin.

(5) Do wymierzania kar porządkowych uprawnione są władze służbowe oraz władze wyższe w granicach, zakreślonych w przepisach organizacyjnych.

(6) Kary dyscyplinarne nakłada władza przełożona.

(7) Przed wymierzeniem jednej z wymienionych kar należy zbadać zarówno okoliczności, towarzyszące naruszeniu przez pracownika obowiązków służbowych, jak i stopień winy, oraz należy dać pracownikowi możność usprawiedliwienia się (§ 55).

(8) O nałożeniu kary oraz przyczynie ukarania należy zawiadomić pracownika na piśmie.

(9) Orzeczenie o karze można zaskarżyć w ciągu czternastu dni od dnia doręczenia orzeczenia, w drodze odwołania do wyższej instancji (§ 8).

(10) Orzeczenie instancji odwoławczej nie podlega dalszemu zaskarżeniu.

(11) Odwołanie od kary wydalenia odracza wykonanie orzeczenia.

(12) Kary dyscyplinarne wymienione w ust. (3) pkt. 1), 2), 3) pozbawiają możności mianowania na stanowisko etatowe, oraz zaliczenia w poczet pracowników nieetatowych na przeciąg jednego roku, kara zaś wymieniona w ust. (3) pkt. 4) na przeciąg dwóch lat od dnia prawomocności orzeczenia.

§ 53.

Pracownik zwolniony ze służby, pobierający zaopatrzenie emerytalne, podlega odpowiedzialności służbowej z powodu występku służbowego, którego dopuścił się w czasie pełnienia służby, jeżeli zaś chodzi o naruszenie tajemnicy służbowej, również w przypadkach naruszenia jej po zwolnieniu ze służby.

§ 54.

(1) Na pracownika, zwolnionego ze służby i pobierającego zaopatrzenie emerytalne, mogą być nakładane przez władzę przełożoną, której podlegał on w czasie pełnienia służby, następujące kary dyscyplinarne:
1) nagana,
2) grzywna do wysokości 10% miesięcznego zaopatrzenia emerytalnego na przeciąg czasu najwyżej do 1 roku,
3) zmniejszenie zaopatrzenia emerytalnego do 50% na przeciąg czasu do 5 lat,
4) stałe zmniejszenie zaopatrzenia emerytalnego do 50%,

5) utrata wszelkich praw, wypływających ze stosunku do P. K. P.

(2) Do członków rodziny emeryta, ukaranego karą wymienioną w pkt. 5), mają analogiczne zastosowanie postanowienia § 71 ust. (2), (3).

(3) W stosunku do pracowników zwolnionych ze służby, pobierających zaopatrzenie emerytalne, mają analogiczne zastosowanie postanowienia § 52 ust. (7), (8), (9), (10) oraz § 55 ust. (2), (3), (4), (6), (7).

§ 55.

(1) Władza służbowa pracownika obowiązana jest o każdem naruszeniu obowiązków służbowych przez pracownika, wykazującem znamiona występku służbowego lub czynu karygodnego, zagrożonego powszechnemi ustawami karnemi, donieść władzy przełożonej, która wdraża bezzwłocznie dochodzenia.

(2) Z każdej czynności w toku dochodzenia sporządza się protokół. Obwinionemu należy dać możność, zarówno w czasie dochodzenia, jak i po jego ukończeniu, wypowiedzenia się co do wszystkich punktów obwinienia.

(3) Odmowa lub fizyczna niemożność współdziałania obwinionego w dochodzeniu nie wstrzymują dochodzenia.

(4) Organ, przeprowadzający dochodzenie, winien zbadać okoliczności, potrzebne dla wyjaśnienia sprawy, jakoteż zebrać środki dowodowe.

(5) Jeżeli po przeprowadzeniu dochodzeń okaże się, że pracownik naruszył obowiązki służbowe, wówczas stosuje się do niego odpowiednie postanowienia § 51, 52, względnie czyni się doniesienie karne w wypadku popełnienia przez pracownika czynu karygodnego, zagrożonego ustawą karną.

(6) Występek i wykroczenie służbowe ulegają przedawnieniu, jeżeli w przeciągu 10 lat od chwili popełnienia ich nie wdrożono przeciw pracownikowi dochodzenia służbowego lub jeżeli władza nie nałożyła kary dyscyplinarnej lub porządkowej.

(7) Przedawnienie występków służbowych, zawierających znamiona przestępstw karnych, nie może nastąpić wcześniej, niż przedawnienie przestępstw karno-sądowych.

§ 56.

(1) Władza przełożona ma prawo zawiesić pracownika w służbie, jeśli przeciw niemu toczy się postępowanie karno-sądowe, albo jeżeli ze względów na doniosłość zarzucanego pracownikowi naruszenia obowiązków, określonych niniejszemi przepisami, zachodzi konieczność usunięcia go od pełnienia służby.

(2) Zawiadomienie o zarządzonem zawieszeniu w służbie należy doręczyć pracownikowi na piśmie.

(3) Przeciw pracownikowi, zawieszonemu w służbie, należy wdrożyć bezzwłocznie dochodzenie (§ 55).

§ 57.

Zawieszenie pracownika w służbie następuje z dniem, w którym:

1) sąd karny zarządził względem niego areszt tymczasowy,

2) zapadł przeciw niemu nieprawomocny jeszcze wyrok sądu karnego, a skazanie pociąga za sobą utratę zdolności do piastowania urzędu publicznego,

3) zapadło przeciw niemu nieprawomocne jeszcze orzeczenie o karze, opiewające na wydalenie ze służby (§ 52 ust. (3) pkt. 5).

§ 58.

(1) Władza służbowa ma prawo tymczasowo zawiesić pracownika w służbie w przypadkach, gdy dalsze pozostawienie go na służbie zagraża bezpieczeństwu i ciągłości ruchu, oraz w razie stwierdzenia popełnienia przezeń ciężkich nadużyć służbowych.

(2) Organowi, przeprowadzającemu rewizję lub dochodzenie, służy również w tych samych przypadkach prawo tymczasowego zawieszenia pracownika w służbie.

(3) Tymczasowe zawieszenie w służbie winno być niezwłocznie zgłoszone władzy przełożonej pracownika i wymaga jej zatwierdzenia.

§ 59.

(1) W czasie trwania zawieszenia w służbie pracownik pobiera połowę wynagrodzenia.

(2) Jeśli jednak zawieszenie w służbie nastąpiło wskutek przyczyn wymienionych w § 57 pkt. 1), 2), 3), pracownik nie otrzymuje w czasie zawieszenia w służbie żadnego wynagrodzenia do dnia zwolnienia z aresztu tymczasowego, względnie do dnia prawomocności wyroku sądowego lub prawomocności orzeczenia o karze wydalenia.

(3) Władza przełożona może jednak, według swego uznania, przyznać na ten czas rodzinie pracownika (żona, dzieci) pewien zasiłek na utrzymanie, najwyżej jednak w wysokości połowy wynagrodzenia pracownika.

(4) W czasie zawieszenia w służbie nie wolno pracownikowi, bez zezwolenia władzy przełożonej, wydalać się z miejsca stałego zamieszkania.

§ 60.

(1) Zawieszenie w służbie kończy się z chwilą uprawomocnienia się kary wydalenia, względnie z chwilą nałożenia na pracownika, po ukończeniu dochodzenia, jednej z kar, wymienionych w § 52 ust. (2), pkt. 1), 2) i ust. (3) pkt. 1), 2), 3), 4), z wyjątkiem przypadków, przewidzianych w § 57 pkt. 1) i 2).

(2) Jeśli jednak przyczyny, które spowodowały zawieszenie, odpadną wcześniej władza winna uchylić zawieszenie natychmiast.

(3) W razie ustania przyczyny zawieszenia pracownika w służbie, wymienionej w § 57 pkt. 1), 2) władza może utrzymać nadal w mocy zawieszenie w służbie, jeżeli zachodzą warunki przewidziane w § 56 ust. (1).

§ 61.

(1) Jeżeli pracownika, zawieszonego w służbie zwolniono od winy i kary lub też nałożono nań karę porządkową, albo karę dyscyplinarną, wymienioną w § 52 ust. (3) pkt. 1), 2), 3), wówczas wypłaca się mu wstrzymane wynagrodzenie po potrąceniu zasiłku przyznanego jego rodzinie.

(2) W przypadku ukarania pracownika karą dyscyplinarną, wymienioną w § 52 ust. (3) pkt. 4), okres zawieszenia w służbie nie liczy się do czasu służby.

CZĘŚĆ VI

Rozwiązanie stosunku służbowego.

§ 62.

(1) Stosunek służbowy pracownika rozwiązuje się w razie:

1) dobrowolnego wystąpienia ze służby (§ 63, § 45 ust. (5), § 50 ust. (2) i (3),
2) zwolnienia ze służby (§§ 64, 65, 66),
3) wydalenia ze służby (§ 70),
4) śmierci.

(2) Ponadto rozwiązanie stosunku służbowego może nastąpić wskutek samowolnej nieobecności pracownika na służbie (§ 21).

(3) Pracownikowi, z którym rozwiązano stosunek służbowy, władza wydaje, na jego żądanie, zaświadczenie, stwierdzające czas i rodzaj odbytej służby oraz na życzenie ocenę zachowania się na służbie i przyczynę rozwiązania stosunku służbowego z wyjątkiem zwolnienia na podstawie § 66.

§ 63.

(1) Pracownik może każdej chwili zgłosić władzy służbowej na piśmie swoje wystąpienie ze służby. Zgłoszenie wystąpienia wymaga przyjęcia ze strony tej władzy, która pracownika przyjęła jako próbnego lub zaliczyła w poczet próbnych.

(2) Przed wystąpieniem ze służby pracownik winien zwrócić znajdujące się w jego ręku przedmioty, będące własnością P. K. P. oraz legitymację służbową, kolejowe dowody tożsamości osoby i książeczki biletowe z niezużytemi biletami.

(3) Pracownik, któremu powierzono samodzielne wykonywanie służby, winien przed wystąpieniem zdać ją do rąk swego bezpośredniego zwierzchnika lub z jego polecenia do rąk wyznaczonego następcy.

(4) Decyzję co do przyjęcia zgłoszenia wystąpienia ze służby można odroczyć tylko wtedy, gdy pracownik pozostaje w śledztwie karnem bądź w dochodzeniach służbowych lub gdy zalega z zobowiązaniami pieniężnemi, wynikłemi ze stosunku służbowego.

(5) Jeżeli pracownikowi nie zakomunikowano żadnej decyzji w sprawie zgłoszonego przez niego wystąpienia ze służby w ciągu czterech tygodni, zgłoszenie to uważa się za przyjęte.

(6) Przez dobrowolne wystąpienie ze służby pracownik i jego rodzina tracą wszelkie prawa, wynikające ze stosunku służbowego.

(7) Postanowienia ustępu (2) i (3) mają analogiczne zastosowanie do wszystkich przypadków zwolnienia ze służby.

§ 64.

(1) Władza, która pracownika przyjęła jako próbnego, względnie zaliczyła w poczet próbnych, winna zwolnić go ze służby w razie:

1) stwierdzenia braku obywatelstwa polskiego lub obywatelstwa Wolnego Miasta Gdańska,
2) stwierdzenia przez Kolejową Komisję Lekarską trwałej fizycznej lub umysłowej niezdolności do pełnienia służby wogóle lub do pełnienia tego rodzaju służby, do jakiej został na stałe wyznaczony (wyszkolony),
3) długotrwałej choroby (§ 65),
4) dwukrotnego niezłożenia egzaminu ścisłego, wymaganego na stanowisko, na które pracownik się szkoli.

(2) W przypadku zezwolenia Dyrektora Kolei Państwowych na składanie egzaminu po raz trzeci, postanowienie niniejsze stosuje się po trzykrotnem niezłożeniu egzaminu.

§ 65.

(1) Władza, która pracownika przyjęła jako próbnego lub zaliczyła w poczet próbnych, rozwiązuje z nim stosunek służbowy, jeżeli nieobecność na służbie wskutek choroby trwa 39 tygodni.

(2) Na wyjątki od powyższego postanowienia może zezwolić Ministerstwo Komunikacji, w przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie.

(3) Przy obliczaniu czasu trwania choroby liczy się jako przerwy tylko te okresy pełnienia służby, które wynoszą przynajmniej połowę okresu choroby, poprzedzającego zgłoszenie się do służby.

(4) Jeśli służba czynna trwała krócej, poszczególne okresy choroby zlicza się razem.

§ 66.

Władza przełożona może rozwiązać stosunek służbowy według swego uznania i bez podania powodu, z każdym ostatnim dniem miesiąca kalendarzowego z praktykantem, elewem, aspirantką i pomocnikiem kancelaryjnym, za uprzedniem trzymiesięcznem, z rzemieślnikiem i robotnikiem próbnym za uprzedniem jedno-miesięcznem wypowiedzeniem na piśmie.

§ 67.

(1) Uprawnienia pracownika, zwolnionego ze służby w myśl postanowień §§ 64, 65, 66, do zaopatrzenia emerytalnego, bądź też do odprawy, ocenia się według obowiązujących przepisów emerytalnych.

(2) Pracownik zwolniony ze służby w przypadkach wyliczonych w §§ 64, 65, 66, który na podstawie obowiązujących przepisów emerytalnych nie ma prawa ani do zaopatrzenia emerytalnego, ani też do odprawy, otrzymuje na żądanie jednorazową odprawę, w wysokości miesięcznego wynagrodzenia za

każdy pełny rok nieprzerwanej służby kolejowej, nie więcej jednak niż trzymiesięczne wynagrodzenie.

(3) Pracownicy próbni, zatrudnieni na obszarach województw: poznańskiego, pomorskiego i śląskiego oraz na obszarze W. M. Gdańska, którzy na podstawie obowiązujących tam przepisów, podlegają ustawowemu obowiązkowi ubezpieczenia na starość, na wypadek niezdolności do zarobkowania i śmierci, mają prawo do powyższej odprawy tylko w przypadkach, w których Zarząd Instytucji Ubezpieczeniowej odmówił im przyznania świadczeń emerytalnych nie na skutek ich winy.

(4) Pracownik, zwolniony ze służby w przypadkach wyliczonych w §§ 64, 65, 66 i posiadający prawo do odprawy z mocy § 18 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1932 r. o zaopatrzeniu emerytalnem pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" i o zaopatrzeniu pozostałych po tych pracownikach wdów i sierot, oraz o odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 577) w niższym wymiarze, aniżeli ustalony w ustępie (2) niniejszego paragrafu, otrzymuje odprawę, przysługującą mu na zasadzie § 18 wymienionych przepisów oraz różnicę do wysokości odprawy ustalonej w ustępie (2) niniejszego paragrafu.

(5) Jako wynagrodzenie miesięczne, stanowiące podstawę wymiaru odprawy przewidzianej w niniejszych przepisach, uważa się sumę, od której oblicza się opłatę emerytalną w myśl § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1932 r. o zaopatrzeniu emerytalnem pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" i o zaopatrzeniu pozostałych po tych pracownikach wdów i sierot, oraz o odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 577).

§ 68.

(1) Właściwa władza może, zamiast zwolnić pracownika w myśl postanowień § 64 ust. (1) pkt. 2), 4) i ust. (2), pozostawić go nadal na służbie przy wyznaczeniu do innego rodzaju równorzędnych zajęć, lub też za jego zgodą do zajęć niższych.

(2) Pozostawienie nadal na służbie pracownika, podlegającego zwolnieniu w myśl § 64 ust. (1) pkt. 2) jest możliwe w tym przypadku, gdy Kolejowa Komisja Lekarska uznała go za zdolnego do pełnienia innych zajęć.

(3) W przypadku wyznaczenia pracownika na jego prośbę do zajęć niższego rodzaju, mają zastosowanie postanowienia § 26 ust. (2).

§ 69.

(1) Pracownika zwolnionego ze służby w myśl postanowień § 64 ust. (1) pkt. 2) i 3) i pobierającego zaopatrzenie emerytalne, można w razie odzyskania przezeń zdolności do pełnienia obowiązków służbowych w każdej chwili powołać na służbę, z wyznaczeniem do czynności nie niższych niż te, jakie pracownik spełniał przed rozwiązaniem stosunku służbowego.

(2) Okresu między rozwiązaniem stosunku służbowego a ponownem zawiązaniem tego stosunku nie zalicza się do służby.

§ 70.

(1) Wydalenie pracownika ze służby następuje wskutek:

1) uprawomocnienia się orzeczenia władzy przełożonej, opiewającego na wydalenie (§ 52 ust. (3) pkt. 5),
2) skazania prawomocnym wyrokiem sądu karnego, jeśli skazanie pociąga za sobą utratę zdolności do piastowania urzędu publicznego.

(2) Nadto ulega wydaleniu pracownik, który uzyskał przyjęcie do służby podstępem, przez przedstawienie fałszywych lub nieważnych dokumentów albo przez zatajenie lub niezgodne z prawdą przedstawienie okoliczności, stanowiących przeszkodę do przyjęcia lub zaliczenia w poczet próbnych i to bez względu na upływ czasu.

§ 71.

(1) Każde wydalenie ze służby pociąga za sobą utratę wszelkich praw, wynikających ze stosunku służbowego.

(2) W razie okoliczności, zasługujących na szczególne uwzględnienie, może Minister Komunikacji przyznać członkom rodziny wydalonego pracownika, który w chwili wydalenia posiadał już prawo do zaopatrzenia emerytalnego, stały zasiłek na utrzymanie, który jednak nie może przewyższać normalnego ich zaopatrzenia wdowiego lub sierocego.

(3) Do powyższego zasiłku mają zastosowanie postanowienia przepisów emerytalnych o wstrzymaniu i utracie praw do zaopatrzenia wdowiego i sierocego.

§ 72.

1) W razie śmierci pracownika wstrzymuje się wypłatę jego wynagrodzenia:

1) z dniem śmierci, o ile pobierał wynagrodzenie zdołu,
2) z pierwszym dniem miesiąca następującego po zgonie, o ile pobierał wynagrodzenie zgóry.

(2) Rodzina (żona i dzieci), pozostająca na utrzymaniu pracownika do jego śmierci, ma prawo celem pokrycia kosztów pogrzebu, do pośmiertnego w wysokości trzechkrotnej sumy jego ostatniego wynagrodzenia miesięcznego.

(3) Wynagrodzenie, nadpłacone pracownikowi nie podlega potrąceniu z pośmiertnego.

(4) Jeśli pracownik nie miał rodziny (żona i dzieci) na swojem utrzymaniu, to osobie, która poniosła koszty pogrzebu zwraca się udowodnione wydatki na pogrzeb, do wysokości nieprzekraczającej trzechkrotnej sumy ostatniego miesięcznego wynagrodzenia zmarłego.

CZĘŚĆ VII.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 73.

(1) Przepisy niniejsze wchodzą w życie z dniem 1 kwietnia 1933 r.

(2) Od dnia tego nie będą stosowane do pracowników, objętych niniejszemi przepisami, dotychczasowe przepisy normujące stosunek służbowy tych pracowników, a w szczególności:

1) rozporządzenie M. K. z dnia 23 września 1929 r. Nr. I. 19646/29 w sprawie przepisów o stosunku służbowym pracowników próbnych przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. Urz. M. K. Nr. 16 z 1929 r., poz. 152),
2) rozporządzenie M. K. z dnia 30 lipca 1932 r. Nr. P. U. II. 157/1 o utrzymaniu w mocy obowiązującej „Przepisów o stosunku służbowym pracowników próbnych przedsiębiorstwa P. K. P." (Dz. Urz. M. K. Nr. 17 z 1932 r., poz. 128),
3) rozporządzenie M. K. z dnia 18 marca 1930 r. Nr. P. 18/30 w sprawie uzupełnienia „Przepisów o stosunku służbowym pracowników próbnych przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. Urz. M. K. Nr. 10 z 1930 r., poz. 79),
4) rozporządzenie M. K. z dnia 23 stycznia 1931 r. Nr. P. 2/1092/31 w sprawie wynagrodzenia pracowników próbnych powołanych na ćwiczenia wojskowe (Dz. Urz. M. K. Nr. 3 z 1931 r., poz. 21).

§ 74.

Zaliczanie pracowników czasowych, względnie kontraktowych lub jakichkolwiek innych w poczet pracowników próbnych lub przyjęcie na służbę kolejową w charakterze pracownika próbnego w rozumieniu niniejszych przepisów jest niedopuszczalne.

39.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 31 marca 1933 r. Nr. P. U. II. 44/2 o wynagrodzeniu pracowników próbnych przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

Na podstawie § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1932 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1929 r. o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 576) zarządzam co następuje:

§ 1.

(1) Pracownicy próbni otrzymują wynagrodzenie dzienne według 8 kategoryj wynagrodzeń.

(2) W obrębie poszczególnych kategoryj zalicza się pracowników, jak następuje:

kategorja 1:

praktykanci referendarscy,
praktykanci geometrzy,

kategorje 2 i 3:

praktykanci techniczni,
praktykanci kolejowi,

kategorja 4:

elewi i aspirantki,
rzemieślnicy,

kategorja 5:

elewi i aspirantki,
pomocnicy kancelaryjni,
rzemieślnicy,

kategorja 6:

pomocnicy kancelaryjni,
rzemieślnicy,
robotnicy,

kategorje 7 i 8:

robotnicy.

§ 2.

(1) Wysokość wynagrodzenia dziennego w obrębie poszczególnych kategoryj oznacza się w punktach, ustalonych w załączonych tabelach A i B.

(2) Kwotę wynagrodzenia dziennego w złotych otrzymuje się z pomnożenia punktów, ustalonych w tabelach A i B, przez jednakową dla wszystkich kategoryj mnożną, w wysokości ustalonej każdorazowo dla obliczania wynagrodzenia dziennego pracowników nieetatowych przedsiębiorstwa: „Polskie Koleje Państwowe".

§ 3.

(1) Tabela A ma zastosowanie do pracowników niepracujących w kolejce (turnusowo), których służba normowana jest według spółczynnika 1 w myśl przepisów o czasie pracy na kolejach. Ponadto tabelę A stosuje się do tych wymienionych w ust. 1 pracowników, którzy pełnią służbę według spółczynników 5/6, 2/3, 1/2 i 1/3, w myśl przepisów o czasie pracy na kolejach.

(2) Tabela B ma zastosowanie do pracowników, którzy pracują w kolejce (turnusowo) i których służba obejmuje wszystkie dni tygodnia w ten sposób, że suma czasu wykonanej przez nich pracy w ciągu całego tygodnia, obliczona według właściwego spółczynnika (1, 5/6, 2/3, 1/2 i 1/3) odpowiada normom, ustalonym w przepisach o czasie pracy na kolejach. Ponadto tabelę B stosuje się do praktykantów referendarskich, praktykantów geometrów, praktykantów technicznych i praktykantów kolejowych, bez względu na sposób unormowania czasu ich służby, oraz do pracowników, którzy pracują w służbie biurowej.

§ 4.

(1) W razie przeznaczenia pracownika do zajęcia służbowego, co do którego obowiązuje inna tabela wynagrodzeń dziennych, aniżeli ta, według której był uprzednio wynagradzany, obowiązują następujące zasady:

1) w razie przejściowego przeznaczenia pracownik otrzymuje wynagrodzenie dzienne według tabeli i zasad, odpowiadających jego stałemu zajęciu;
2) w razie stałego przeznaczenia pracownik otrzymuje wynagrodzenie dzienne według tabeli i zasad, odpowiadających nowemu

zajęciu, od pierwszego dnia kalendarzowego miesiąca, następującego po dniu rozpoczęcia nowego zajęcia.

§ 5.

(1) W razie przejściowego przeznaczenia lub przeniesienia pracownika ze względów służbowych do pełnienia czynności niższego rodzaju lub do szkolenia się w tych czynnościach, pracownik zatrzymuje pobierane uprzednio wynagrodzenie dzienne.

(2) W razie przeniesienia pracownika na własną prośbę do pełnienia czynności niższego rodzaju lub do szkolenia się w tych czynnościach, pracownik otrzymuje wynagrodzenie przewidziane dla pracowników, pełniących tego rodzaju czynności od dnia rozpoczęcia nowego zajęcia.

§ 6.

(1) Prawo do otrzymywania wynagrodzenia dziennego przysługuje pracownikowi od dnia objęcia przez niego służby.

(2) W przypadkach nieobecności na służbie, jeżeli przepisy o stosunku służbowym pracowników próbnych przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" inaczej nie stanowią, potrąca się z należnego pracownikowi wynagrodzenia część, przypadającą za czas opuszczonej pracy.

(3) Czasu nieobecności na służbie poniżej 10 minut nie bierze się w rachubę, czas zaś dłuższy do 30 minut zaokrągla się na pół godziny, celem potrącenia z dniówki.

(4) W razie skrócenia czasu pracy w Wielką Sobotę lub w Wigilję Bożego Narodzenia na skutek zarządzenia władzy, pracownicy otrzymują wynagrodzenie za czas nieprzepracowany.

§ 7.

(1) Pracownicy, wynagradzani według tabeli A, otrzymują wynagrodzenie dzienne za faktycznie przepracowaną liczbę dni pracy (§ 3 ust. 1, § 8).

(2) Pracownicy, do których ma zastosowanie tabela B (§ 3 ust. 2), otrzymują wynagrodzenie za każdy dzień miesiąca (§ 8).

(3) Przy potrącaniu wynagrodzenia dziennego pracowników wymienionych w ust. 2, w razie nieobecności na służbie (§6, ust. 2 i 3) liczy się jako czas opuszczonej pracy także okresowe dni wypoczynku i świąteczne, przypadające podczas nieobecności pracownika na służbie.

§ 8.

Za dzień pracy uważa się czas obowiązkowego zatrudnienia, pogotowia służbowego lub przepisanego wypoczynku, ustalony na podstawie przepisanych norm (spółczynników pracy) turnusem lub innem zarządzeniem zwierzchnika służbowego (§ 3), w myśl przepisów o czasie pracy na kolejach.

§ 9.

Wynagrodzenie za służbę w godzinach nadliczbowych, obliczanych w myśl przepisów o czasie pracy na kolejach, otrzymują pracownicy próbni na zasadach, ustalonych dla pracowników nieetatowych przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

§ 10.

(1) Wynagrodzenie dzienne wypłaca się miesięcznie z dołu w dniu piątym każdego miesiąca za poprzedni miesiąc kalendarzowy.

(2) Jeżeli dzień wypłaty wynagrodzeń przypada na dzień świąteczny, wypłata wynagrodzeń następuje w dniu powszednim, poprzedzającym to święto.

§ 11.

(1) Prawo pracowników do wynagrodzenia dziennego w czasie choroby, odosobnienia z powodu choroby zakaźnej, urlopów, zawieszenia w służbie, piastowania mandatu do ciał ustawodawczych, powołania na służbę lub ćwiczenia wojskowe, oraz w czasie odbywania kary pozbawienia wolności, normują przepisy o stosunku służbowym pracowników próbnych przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

(2) W razie rozwiązania stosunku służbowego wstrzymuje się wypłatę wynagrodzenia dziennego z dniem rozwiązania stosunku służbowego.

§ 12.

Należności za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia oraz dodatki specjalne, uzasadnione szczególnemi właściwościami służby, otrzymują pracownicy próbni na zasadach ustalonych dla pracowników nieetatowych przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

Postanowienia przejściowe.

§ 13.

Przez czas wypłacania pracownikom nieetatowym przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" 5% zasiłku miesięcznego, dodatku kresowego, 10% podwyższenia wynagrodzenia w stolicy oraz zwiększonego wynagrodzenia lub specjalnych dodatków na obszarze Wolnego Miasta Gdańska, należności te wypłacać się będzie na tych samych zasadach również pracownikom próbnym.

§ 14.

Przy pierwszym zaliczeniu pracowników próbnych do kategoryj wynagrodzenia, ustalonych niniejszem rozporządzeniem, obowiązują następujące zasady:

1) pracownicy próbni, którzy do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia otrzymywali wynagrodzenie według grup uposażeń pracowników etatowych przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe", otrzymują wynagrodzenie dzienne według tej kategorji wynagrodzenia, ustalonej niniejszem rozporządzeniem, której stawki dzienne, łącznie z 5% zasiłkiem miesiecznym (§ 13), obliczone za przeciętny miesiąc (t. j. za 25 dni przy zastosowaniu tabeli A, a za 30 dni przy zastosowaniu tabeli B), dają sumę najbardziej zbliżoną do dotychczas przez

nich pobieranego wynagrodzenia z wyłączeniem dodatku ekonomicznego, dodatku kresowego, zwiększenia wynagrodzenia o 10% w stolicy oraz specjalnych dodatków na obszarze Wolnego Miasta Gdańska; przy tem zaliczeniu praktykanci techniczni i praktykanci kolejowi mogą otrzymać wynagrodzenie dzienne najwyżej według 2 kategorji wynagrodzenia;

2) pracownicy próbni, którzy do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia otrzymywali wynagrodzenie dzienne według kategorji wynagrodzenia pracowników nieetatowych przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe", otrzymują wynagrodzenie według odpowiadających cyfrowo kategoryj wynagrodzenia, ustalonych niniejszem rozporządzeniem; jeżeli poszczególni pracownicy otrzymywali uprzednio w danej kategorji wynagrodzeń wynagrodzenie wyższego szczebla, aniżeli szczebel „a", zatrzymują oni (ad personam) w punktach stawki dzienne pobieranego ostatnio wynagrodzenia;

3) pracownicy próbni, którzy do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia wynagradzani byli według cen rynkowych, otrzymują wynagrodzenie dzienne według tej kategorji wynagrodzenia, ustalonej niniejszem rozporządzeniem, której stawki dzienne, obliczone za przeciętny miesiąc (t. j. za 25 dni przy zastosowaniu tabeli A, a za 30 dni przy zastosowaniu tabeli B), łącznie z należnościami przewidzianemi w § 13, dają sumę najwięcej zbliżoną do ostatnio pobieranego wynagrodzenia dziennego według cen rynkowych, obliczonego również za przeciętny miesiąc (t. j. za 25 dni); przy tem zaliczeniu pracownicy otrzymać mogą wynagrodzenie dzienne:

elewi i aspirantki najwyżej według kategorji				4
pracownicy kancelaryjni	"	"	"	5
rzemieślnicy	"	"	"	4
robotnicy	"	"	"	6.

§ 15.

Pracownicy próbni, którzy do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, pobierali dodatki ekonomiczne, zatrzymują prawo do pobierania tych dodatków (ad personam) jednak tylko na tych członków rodziny, na których otrzymywali dodatki ekonomiczne do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Powyższe dodatki ekonomiczne wypłacać się będzie w wysokości i na zasadach obowiązujących w odniesieniu do pracowników nieetatowych przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe", objętych artykułem 103 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924).

§ 16

(1) Pracownicy próbni, którzy do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, otrzymywali wynagrodzenie miesięcznie zgóry, zatrzymują nadal prawo do pobierania wynagrodzenia miesięcznie zgóry.

(2) Pracownikom tym wypłaca się wynagrodzenie w dniu pierwszym kalendarzowego miesiąca; jeżeli termin wypłaty przypada na dzień świąteczny, wypłata następuje w dniu powszednim, poprzedzającym to święto.

(3) W przypadkach przewidzianych w ustępie 2 § 5, wypłata nowego wynagrodzenia następuje z pierwszym dniem kalendarzowego miesiąca, po dniu rozpoczęcia nowego zajęcia.

(4) W przypadku śmierci pracownika, pobierającego wynagrodzenie miesięczne z góry, wstrzymuje się wypłatę wynagrodzenia z ostatnim dniem miesiąca, w którym śmierć nastąpiła.

§ 17.

Pracownikom próbnym, którym do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia wypłacano w pierwszym dniu miesiąca zaliczkę na wynagrodzenie za dany miesiąc (w wysokości 75%), wypłacać się będzie nadal takie zaliczki na zasadach jak pracownikom nieetatowym przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

§ 18.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1933 r.

Równocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy w przedmiocie objętym niniejszem rozporządzeniem, a w szczególności postanowienia rozporządzeń M. K. z dnia 23 sierpnia 1927 r. Nr. I/12835/27 i z dnia 30 sierpnia 1927 r. Nr. I/11585/2/27 w odniesieniu do pracowników próbnych.

Załącznik do rozporządzenia M. K. z dnia 31 marca 1933 r. Nr. P. U. II. 44/2.

TABELA A.

Tabela wynagrodzeń dziennych pracowników próbnych, pobierających wynagrodzenie według § 3 ust. 1.

Kategorja wynagrodzeń dziennych							
1	2	3	4	5	6	7	8
18	15.6	13.2	12	10.8	9.6	8.4	8

Załącznik do rozporządzenia M. K. z dnia 31 marca 1933 r. Nr. P. U. II. 44/2.

TABELA B.

Tabela wynagrodzeń dziennych pracowników próbnych, pobierających wynagrodzenie według § 3 ust. 2.

Kategorja wynagrodzeń dziennych							
1	2	3	4	5	6	7	8
15	13	11	10	9	8	7	6.7

40.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 31 marca 1933, Nr. P. U. III. 62/54, w sprawie klasy przejazdów ulgowych i bezpłatnych, przysługującej pracownikom próbnym.

Pracownicy próbni, którym w chwili wejścia w życie rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 31 marca 1933 Nr. P. U. II. 44/2 o wynagrodzeniu pracowników próbnych przysługiwało, w myśl § 15 Przepisów A. 6, z tytułu posiadanej grupy uposażenia prawo przejazdów ulgowych i bezpłatnych w II kl., będą korzystali wraz z rodzinami nadal z tego prawa, bez względu na to, do jakiej kategorji wynagrodzenia zostaną oni w myśl przytoczonego rozporządzenia zaliczeni.

Wszystkim innym pracownikom próbnym, mającym prawo do ulg przejazdowych, będzie przysługiwało prawo przejazdu w III klasie.

41.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 31 marca 1933 r. Nr. P. U. I/15/3 o dodatku dla pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" zatrudnionych na stacjach granicznych.

Na podstawie § 42 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1929 r. o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 736 z 1932 r.) postanawiam, co następuje:

§ 1. Pracownikom kolejowym, zatrudnionym stale na stacjach granicznych, położonych na obcem terytorjum, przyznaje się za każdy dzień pełnienia służby na tych stacjach dodatek do uposażenia w wymiarze od 30% do 50% diety dziennej, przewidzianej dla danej grupy za wyjazdy służbowe w kraju, najwyżej jednak w wymiarze 50% diety, przewidzianej dla IX grupy uposażenia pracowników kolejowych.

§ 2. Wysokość tego dodatku w granicach określonych w § 1 ustalą Dyrekcje Okręgowe Kolei Państwowych w zależności od warunków miejscowych.

§ 3. Dodatki te wypłaca się co miesiąc z dołu.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1933 r.

Jednocześnie traci moc obowiązującą uchwała Rady Ministrów z dnia 18 marca 1928 r., ogłoszona rozporządzeniem Ministra Komunikacji z dnia 7 lipca 1928 r. Nr. I/12213/2/28 o dodatku dla pracowników kolejowych, zatrudnionych na stacjach granicznych (Dz. Urz. M. K. Nr. 18, poz. 220).

WYDAWNICTWO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Drukarnia Państwowa Nr. 63987. 27.III.33. 10.000.

WARUNKI PRENUMERATY. Prenumeratę przyjmuje Administracja Dziennika (Warszawa, ul. Chałubińskiego Nr. 4, telefon wewn. M. K. 8.26.28). Prenumeratę można uiszczać do P. K. O. za pośrednictwem konta czekowego (Administracji Dziennika Taryf i Zarządzeń Kolejowych) Nr. 30658. Na odwrotnej stronie czeku nadawczego P. K. O. należy wskazać cel wpłaty.

Prenumerata wynosi rocznie 8 zł., kwartalnie 2 zł. Cena poszczególnego numeru 50 gr. — Poszczególne numery są do nabycia w Administracji Dziennika Urzędowego M. K. lub w składnicach wszystkich Dyrekcyj Okręgowych Kolei Państwowych.

WYDAWNICTWO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

6. Skład (materjałów lub innych przedmiotów)	Pojęcie najogólniejsze miejsca lub pomieszczenia, w których się coś składa
7. Składnica	Pomieszczenie, w którem się coś składa
8. Ciężar i waga	Wyrazu waga należy używać w tym przypadku, gdy ze względów formalnych zależy na zaznaczeniu, że ciężar został określony przez zważenie, np. waga ładunku, waga towaru; natomiast ilość jednostek masy w ciałach wyraża się przez termin ciężar, np. ciężar gatunkowy, ciężar pociągu.

Przewodniczący Komisji Językowej

(—) **Inż. dr. A. Wasiutyński.**

Warszawa, dnia 20 marca 1933 r.

WYDAWNICTWO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Drukarnia Państwowa Nr. 64071. 1.IV.33. 8.800.

DODATEK

DO DZIENNIKA URZĘDOWEGO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI

Nr. 5. Warszawa, dnia 26 maja 1933 r. Rok XV

TREŚĆ:

SPRAWY RUCHOWO-KOLEJOWE.

PRACA POLSKICH KOLEI PAŃSTWOWYCH

w I kwartale 1933 r. według danych przedwstępnych.

Przewóz podróżnych w I kwartale r. b. (90 dni) wyniósł ogółem 21.143.259 osób i w porównaniu z I kwartałem r. ub. (91 dni — 28.055.274 osoby) zmniejszył się o 24,6%.

Ruch pasażerski w pierwszym kwartale r. b. można podzielić według natężenia na dwa okresy.

Pierwszy okres od początku stycznia do połowy lutego był, naogół, ożywiony z powodu ruchu wycieczkowo-turystycznego w związku ze sportami zimowemi. Do ożywienia ruchu przyczyniło się zaprowadzenie tanich pociągów pod nazwą: „Narty - bridż" i „Dancing - bridż". Pociągi takie były uruchomione według specjalnie niskiej taryfy ze Lwowa do Sianek i Ławocznego, z Krakowa do Zakopanego i Krynicy, z Katowic do Wisły i Zwardonia i z Warszawy do Białowieży i Wilna.

Okres drugi od połowy lutego do końca marca był znacznie słabszy.

Regularność biegu pociągów pasażerskich w okresie sprawozdawczym wahała się od 78 do 97%.

Przewóz towarów w I kwartale r. b. przy 75 dniach roboczych wynosił 9.793.915 tonn (oprócz kolejowych gospodarczych) i w porównaniu z I kwartałem r. ub. (74 dni robocze — 10.733.313 tonn) zmniejszył się o 8,8%.

Naładowano w I kwartale r. b. na stacjach linij normalnotorowych P. K. P. i Wolnego Miasta Gdańska 746.549 wagonów 15-to tonnowych, a przyjęto od kolei zagranicznych 82.078 wagonów z ładunkami, adresowanemi do Polski oraz przechodzącemi przez Polskę tranzytem, czyli razem przewieziono 828.627 wagonów ładownych (włącznie z przesyłkami gospodarczemi).

W porównaniu z I kwartałem r. ub. (861.057 wagonów) przewieziono w I kwartale r. b. mniej o 3,8%.

Ładowanie najważniejszych ładunków masowych przedstawia się jak następuje:
(w wagonach 15-tonnowych).

Wykonano	1933 r. I kwartał 75 dni roboczych	1932 r. I kwartał 74 dni roboczych	w I kwartale 1933 r. więcej + mniej — w % % w stosunku do I kwartału 1932 r.
A. Naładowano*)			
Węgla	343.600	368.324	— 6,7
Drzewa	61.642	57.525	+ 7,1
Nawozów sztucznych	15.549	14.311	+ 8,6
Materjałów budowlanych (opr. drzewnych)	6.949	6.211	+ 11,9
Rolniczych i aprowizacji	71.155	72.226	— 1,5
Pozostałych ładunków	247.654	261.345	— 5,2
Razem	746.549	779.942	— 4,3
B. Przyjęto ładownych wagonów od kolei zagranicznych do Polski	14.026	14.247	— 1,5
tranzytem przez Polskę	68.052	66.868	+ 1,8
C. Ogółem przewieziono wagonów ładownych	828.627	861.057	— 3,8

*) łącznie z ładowaniem w obrębie Wolnego Miasta Gdańska.

Zmniejszenie ładowania dotyczy głównie węgla, drzewa oraz innych szczegółowo niewymienionych ładunków. Natomiast zwiększyła się nieco liczba wagonów, naładowanych nawozami sztucznemi i materjałami budowlanemi oraz wagonów przewiezionych z ładunkami tranzytowemi.

Rozmiary ładowania węgla, podzielone według zagłębi węglowych, przedstawiają się w I kwartale r. b. jak następuje:

Naładowano wagonów 15-to tonnowych.

Zagłębia	1933 r. I kwartał 75 dni roboczych	1932 r. I kwartał 74 dni roboczych	w I kwartale 1933 r. więcej + mniej — w % % w stosunku do I kwartału 1932 r.
Górnośląskie	243.691	278.508	— 12,5
Dąbrowskie	75.421	65.534	+ 15,1
Krakowskie	24.488	24.282	+ 0,8
Razem	343.600	368.324	— 6,7
Z tego naładowano na wywóz zagranicę.			
a) **przez**			
Gdańsk, Gdynię i porty rzeczne	122.639	112.098	+ 9,4
przez Niemcy	1.778	16.594	— 89,3
b) **do**			
Węgier, Czechosłowacji, Austrji, Włoch	21.702	23.331	— 7,0
Rumunji	93	575	— 83,8
Rosji i Łotwy	124	854	— 85,4
Razem	146.336	153.452	— 4,6

Ogółem naładowano węgla w I kwartale r. b. w porównaniu z I kwartałem r. ub. mniej o 24.724 wagony, w tem na wywóz zagranicę mniej o 7.116 wagonów.

Pomimo ogólnego zmniejszenia naładunku węgla, na wywóz przez porty Gdańsk i Gdynia naładowano więcej niż w r. ub. o 10.541 wagonów.

Norma ładowania węgla wynosiła w I kwartale r. b. 6.000 wagonów 15-tonnowych w dniu roboczym dla wszystkich trzech zagłębi razem, ładowano zaś przeciętnie 4.581 wagonów w dniu roboczym, czyli mniej od normy o 23,6%.

W poszczególnych zagłębiach ładowano jak następuje:

W zagłębiu Górnośląskiem przy normie 4.394 wagony dziennie ładowano 3.249 wagonów czyli mniej od normy o 26,1%.

W zagłębiu Dąbrowskiem przy normie 1228 wagonów dziennie ładowano 1.006 wagonów dziennie czyli mniej od normy o 18,1%.

W zagłębiu Krakowskiem przy normie 378 wagonów dziennie ładowano 327 wagonów dziennie czyli mniej od normy o 13,5%.

Wywóz węgla przez porty w Gdańsku i Gdyni przedstawia się w I kwartale 1933 r. jak następuje:

Porty	1933 r. I kwartał 75 dni roboczych	1932 r. I kwartał 74 dni roboczych	w I kwartale 1933 r. więcej + mniej — w % % w stosunku do I kwartału 1932 r.
a) w wagonach 15-tonnowych			
Gdańsk	57.499	57.292	+ 0,4
Gdynia	68.022	57.723	+ 17,8
Razem	125.521	115.015	+ 9,1
a) w tonnach			
Gdańsk	862.485	859.377	+ 0,4
Gdynia	1.020.335	865.844	+ 17,8
Razem	1.882.820	1.725.221	+ 9,1

Jak widać z powyższego zestawienia wywóz węgla przez porty zwiększył się w pierwszym kwartale r. b. w porównaniu z tymże okresem czasu r. ub. o 157.599 tonn (9,1%) głównie przez Gdynię.

Praca ogólna portów Gdańska i Gdyni przedstawia się w pierwszym kwartale 1933 r. jak następuje:

Ogólna praca Gdańska w tonnach.

Rodzaj ładunków	1933 r. I kwartał 75 dni roboczych	1932 r. I kwartał 74 dni roboczych	w I kwartale 1933 r. więcej + mniej — w % % w stosunku do I kwartału 1932 r.
Wywóz			
Węgiel	862.485	859.377	+ 0,4
Zboże	54.822	42.048	+ 30,4
Cukier	300	1.185	— 74,7
Drzewo	173.721	173.048	+ 0,4
Cement	—	630	—
Żelazo	6.250	2.078	+ 200,8
Produkty naftowe	12.715	15.104	— 15,8
Inne ładunki	44.596	45.594	— 2,2
Razem	1.154.899	1.139.064	+ 1,4
Wwóz			
Ruda żelazna	20.838	12.419	+ 67,8
Złom	1.420	—	—
Żelazo	570	368	+ 54,9
Ryż	875	—	—
Nawozy sztuczne	114	144	— 20,8
Inne ładunki	30.011	43.032	— 30,2
Razem	53.828	55.963	— 3,8